

kosarat
pedett, s
Néhány
latnál el-
es urhoz
ol a tem-
lu szélén
etűs föl-

nagyobb
vásárolni
mészár.
lépésse
ához ju-
or ez a
a tem-
kaczag,
megmu-
agytuk.

amint
jövete-
kér föl
umába.
könyv-
foglal-
k most
alacsony
le nagy
geinek;
tagja a
eki bar-
je. Erő-
e, hogy
auzolna
ivatalos
hanem
a bar-
ltala el-

tő díját
Kárpát-
ttunk a
i eköz-
t bevá-

Viator.

község-
nélkül is
ikébe ért.
valaha?

s.

ök.

S.

tó

ti

TISZAVIDEK

VEGYES TARTALMU HETILAP.

Előfizetési ár:
egy negyedévre 1 fr., félévre 2 frt.
Megjelen minden vasárnap reggel.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Csongrádon fűtér, 29 házszám.

Hirdetéseket és nyilttéri közleményeket
a kiadóhivatal mérsékelt árjegyzék szerint
számít.

Az ármentesítő társulat és a városi küldöttség eljárása.

Tudvalevőleg a f. évi április 17-én tartott társulati közgyűlésen a csongrádi érdekelttség részéről Réti Ferenc tette a kölesön törlesztésében azon indokolt tétet, miszerint az meg ne szavaztassék; — s bár ezt az összes csongrádi és tömörkényi érdekeltk magukévá tették s így is szavaztak, mindamelltt az őgr. Pallavicini Sándor, gr. Károlyi Sándor és Csany község egyesült szavazataiból alakult többség 640,000 frtos újabb kölesönt megszavazván, — a továbbiak tekintetében két indítvány tétetett. T. i. Szvoboda Ferenc ismét azon, már régebben is kivihetetlennek bizonyult indítványt újította meg, hogy az új kölesönt a társulat helyett a kormány vegye föl a maximális megterhelhetés cziméni hozzájárulásból folyólag,

— s ezzel szemben tétetett dr. Szivák Imre orsz. képviselő ur által azon indítvány, hogy — tekintettel arra, miszerint ily nagy tökéösszegnek a kormány általi átvállalásához nincs semmi remény, — a kormány okvetlenül az 1884. XIV. t.-cz 23. §-ára s arra hivatkozva, hogy itt műszakilag fejlesztett s a kormány által elfogadhatónak talált ártérfejlesztés még nincs, a tőke átvállalását megfogja tagadni, míg ellenben az ezen tőke évi kamata s törlesztésének megfelelő 36,000 frtot, mint sokkal kisebb összeget könnyebben s már a vízjogi törvény 113. §-a alapján is, mint államsegélyt megadhatja: kéressék föl arra, hogy addig is, míg az ártérfejlesztés a törvény s a kormány kivánalmának megfelelőleg befejeztetik, — ami egy, legfőlebb két év alatt okvetlenül megtörténik — viselje

és előlegezze az állam az érdekeltek helyett ezen évek terhé, mert azután remélhetőleg s végleg ugyis az államnak terhe leend; az ártéri érdekelttségre pedig lényegileg mindegy, hogy akár a tőke, akár ideiglenesen csak a kamat és törlesztés terhe vétetik le egyelőre a vállairól.

Mert a kérdés és megoldás sulypontja az, hogy 1) a végleges teher t. i. a kölesön egész terhe annak idején az államra menjen át — s ennek az orsz. képviselő indítványa nemesak nem praecjudicial, de sőt annak utján előkészíti; s 2) hogy ezen újabb kölesön újabb kivetése ne történjék a kormánybiztos által az érdekeltekre.

A társulati közgyűlés ennek folytán Szvoboda indítványát, mint gyakorlatilag kivihetlent és a törvényt meg nem egyezőt, mellőzte és dr. Szivák Imre indit-

TÁRCZA.

A szép Balaton lakói.

— Beszély. —
Írta: Szalay Gyula.
(Folyt. és vége.)
— Édes fiam, Pista, kár volt neked meggyógyulnod, minek is jöttél haza a „gránicz”-ról minek . . .
— Hát mégis igaz az, amit hallottam?
— sóhajtott keserűen Galambosi Pista. — Ugy áldja meg az Isten a csapodárt!
Azután megfordult a düledező viskó ajtajában, szemére vágta pörge kalapját és ment a falu korcsmájába; újra huzatta az öreg Ferkó czigánynyal azokat a szomorú, szivrepesztő nótákat, s mulatott keservesen, egyedül, míg a csillagok feljöttek.
Ekkor lázas gondolattal ment a szép Balaton partjára s bezörgtetett Fehér Lidi világos ablakán
— Fehér Lidi, szép virágom, gyere ki egy szóra!
— Hideg van odakünn, félek tőled Pista!
— Ne félj, édes lelkem, forró csókra, meleg ölelésre várlak.
Fehér Lidi remegve jött ki a kis ajtón; úgy félt a találkozástól.
— Gyere, szép világom a kis csó-

nakba, oly sok mondani valóm van, hiszen három éve nem láttalak már!
— Nem, Pista, hallod, hogy zug, hullámos lesz a Balaton!
— Ne félj, gyöngy virágom, csendes a Balaton a fűzes alatt!
Azzal ölebe kapta a remegő leányt, bevitte a csónakba s elkezdett evezni a fűzes felé.
A Balaton zugott; a fehérlő habok mormolva nyaldosták a gyorsan haladó csónakot.
— De rémitő a szemed pillantása; úgy félek ma tőled! — didergé a sápadt Lidi. — Hova viszel Pista?
— Esküvőre, Fehér Lidi . . . örök boldogságba . . .
A fűzes alá értek.
Galambosi Pista a hullámokba dobta az evezőket s átölelte hűtlen kedvesét, kilépett vele a csónak szélére . . . az fölfordult, egy sikoltás . . . a zugó hullámok összezsaptak fölöttük.
A szél még jobban süvölt Badacsony felől, s kavargja a Balaton hullámaikat; a levegőben megriadt sirály csapat röpköd a fűzes fölött.
A vén halász fuldokolva zokogja a parton:
— Nem kell semmi pénzed, a lányomat add vissza! . . .
A fiatal ispán az evezőkre támaszkodva fagyosan feleli:

— Minek tréfálnak, midőn a szép Balaton háborog?!

II

Hová lett a Turi Gergely büszkesége?

— Megmondtam már leány, elég legyen a sirásból, mert . . .
— Ne erőlted apjukom, ha nem szereti!
— Asszony, még te is? Egy szó, mint száz, a leány Kerekes Gábris felesége lesz. — mondá fenyegetve Turi Gergely bíró uram.
S nem mertek többé neki ellent mondani, ismerték már jól a természetét.
Turi Gergely pedig befogatta a két pej csikót és elvágtatott rajtuk, megvenni a menyasszonyi ruhát és koszorút. Vett is olyan szépet, milyen csak a bíró lányához illett.
Amint szokás, Turi Rózsai maga varrta meg azt, de lassan is készült ám, mert minden öltés oly nehezen esett neki, mindenik egy fájó könnyébe került. S mire elkészült, a rózsai is eltűnt a bíró uram szép lánya arcáról.
Ott üldögélt napokon át a virágos kis kertben, a nagy hársfa alatt, hogy ne lássa senki, két kezébe hajtva bánatos arcát és zokogott olyan fájón, olyan keservesen. Meglátogatta gazdag vőlegénye

ványát egyhangulag elfogadta; sőt Novák József orsz. képviselő indítványára azt küldöttségileg határozta a kormánynak ez ügyben érdekelt tagjai elé terjeszteni.

E küldöttség megbízatásában most eljár s eljárásáról a fővárosi lapok nyomán, s alábbi saját tudósításainkkal kiegészítve, a következőket közöljük:

A csongrád-sővényházi árm. társulat küldöttsége e hó 10-én tisztelgett Szápáry gróf miniszterelnök, Wekerle pénzügyi- és Bethlen gróf földmívelésügyi minisztereknél, Kállay Albert főispán s társ. kormánybiztos vezetése alatt. A 15 tagu küldöttségben a megye nagyobb községei: Csongrád, Csany, Mindszent stb. s nagybirtokosai voltak képviselve, s hozzájuk csatlakoztak Szivák Imre, Novák József és Helfy Ignác megyebeli orsz. képviselők is. A kormánybiztos beszédében s a társulat fölíratában kiemelve azt, hogy a Tisza e részének szabályozása azért maradt mindeddig függőben és ugyszólván utolsónak, mert rendkívüli s országos érdekű oly munkálatok voltak keresztülviendők, melyek a társulat erejét messze túlhaladó költségekkel jártak, s ezért is a társulat, mely a milliót meghaladó régiebb befektetésein felül újabban is e védművekre 1.600,000 forintot fektetett be: — az ezeken felül legutóbb szükségessé vált 640,000 forint költsönnek a tervét már absolute képtelen viselni, mert egy hold föld terhe a magas kataszteri tiszta jövedelem mellett így is nagy át-

lagban s a 100 százalékhöz közeljáró pótdókkal együtt évenként 10—12 frtra emelkedik, s e társulat területén három tiszai s két belviz áradás okozott az utóbbi évtizedben fölszámíthatlan károkat. — ennél fogva kérik, hogy az állam, mely a vízjogi törvény értelmében ugyanis a maximális megterhelhetés elvénél fogva köteles hozzájárulni, sőt az új befektetések czimén új adóvisszatérítést is liquidálni; s minthogy tehát sajátképpen ma az állam helyett viselik és előlegezik az ártéri érdekeltek e terhek nagy részét: addig is, míg az egész munkafeladat teljesen megoldva s a műszaki ártérfejlés befejezve lesz, viselje és előlegezze az állam segélyképpen ezen utolsó költsön évi annuitását. A kormány tagjai kiváló szívélyességgel fogadva a küldöttséget, beismerék a helyzetnek mostoha voltát s a munkálatok kiváló országos érdekét, s biztos kilátásba helyezték, hogy a valóban tarthatatlannak látszó helyzetben a kívánt irányban s esetleg a vízjogi törvény 115. § értelmében a mellőzhetlen segély megadásával segíteni készek. Ezután Csongrád városának, mint amely a jelzett Tiszaszabályozási terhek által legkiválóbban van sújtva, Szivák Imre orsz. képviselő által vezetett küldöttsége adta át gr. Szápáry miniszternek a város üdvözlő és bizalmat kifejező fölíratát; majd Wekerle pénzügyminiszternek nyújtott át két fölíratot, az egyiket a Csongrádon ezelőtt is létezett kir. adóhivatalnak mielőbbi visszaállítása iránt, s a másikat a szegedi pénzügyi igazgatóságnak

ama rendelete ellen, melylyel ez a törvény ellenére, az egyenkénti adóleszámolást elrendelte, s ez által a város lakosságát nagy zaklatásnak tette ki és illetéktelen költségeket hárít reá. — A pénzügyminiszter, tekintettel az annyi oldalról sújtott alföldi város kivételes helyzetére, kilátásba helyezte a kérvények kedvező elintézését.

Megjegyezzük még ehhez a következő érdekes részleteket. Gróf Bethlen András földmívelésügyi miniszter ur, a Hegyi Antal plebános ur, mint küldöttségi szónok által hozzá intézett lendületes beszédre s a város nevében szépen kifejezett azon óhajásra, hogy vajha mar csak az annyira terhelt nép maguyugtatása végett is a miniszter ur szerencsétlenül látogatásával e vidéket: a legnagyobb szívélyességgel s örömmel jelentette ki, hogy neki el-tökéltéka a társ. védműveket s különösen Csongrád saját szerű vízviszonyait a helyszínén tanulmány tárgyává tenni s e czélből még ezen év folyamában le fog ide jönni, mit is a küldöttség lelkes éljenzéssel vett tudomásul.

Majd Dr. Wekerle Sándor pénzügyminiszter ur, a hozzá Szivák I. képviselőnk által intézett beszédre tette azon kifelhentést, hogy nekiszándéka Csongrádon is, mint járásbíró-sági és főszolgabírói székhelyen kir. adóhivatalt föllállítani, mihelyt az adó hivatalok szaporítására szükséges fölhaltalmazást neki a törvényhozás megadja.

Az egyénekenkénti adóleszámolás

Folytatás a mellékleten.

egész lelkében remegett, ha átölelte karcsu derekát, daczosan fejté ki magát annak karjai közül.

— Majd csak összeszoknak, megváltozik a lány, ha egyszer asszony lesz belőle. Kellene is, ha én az ő pityergésére annak a szegény koldusnak adnám. Csak nem teszem házamat az egész falu népe előtt neveltségessé! — mondogatá büszkeséggel Turi Gergely, ha leánya szomorúságára figyelmeztették.

Pedig dehogy tette volna, hiszen a szegény Rózsit az egész falu úgy szerette.

Elérkezett a menyegző napja. A kis falu népe ünnepiesen ott állt a bíró uram háza előtt; kíváncsian várva a lakodalmas menet megindulását. Turi Gergely ki is tett magáért, hogy lássa az egész falu, hogy mi lakozik a bíró portáján. Vidám heje-huja közt megindult a lakodalmas sereg a szomorú menyasszonnyal.

Amint a kocsma előtt elhaladtak, bánatos nóta ütötte meg füleiket. Ott prédálta Farkas Peti csudálatos gyorsan kis örökségét. Hej pedig de ráfért volna! Ott mulatott már kora reggel óta. Hogyis ne? hiszen most vitték a szeretőjét esküvőre...

Az öreg Ferkó cigány ott állott előtte kopott hegedűjével s oly fájdalmasan húzta azokat a szívet rázó nótákat, azokon a vásott hurokon, hogy még magának is könnybe lábadtak megtört szemei.

És mégis húzta, húzta, míg a húrja bele nem szakadt.

— Huzzad csak — fuldokolt Peti — hadd szakadjon meg az én szívem is, mint a te hurod! — És Ferke húzta tovább...

Észre sem vették a zsvajt, s a futkozást, mi az utcán történt, míg nem rémülve futott be az öreg számadó gazda:

— Peti fiam, a szeretőd a Balatonba ölte magát...

Peti e szomorú szavak hallatára kirohant a fűzes alá, de Turi Rózsának csak holttestét hozhatta ki a szöke hullámokból s oda fektette a buja fűre; melléje térdelt és úgy zokogott.

Most már Turi Gergely sem átalott oda térdelni az egyszerű juhászbojtár mellé. Fölnézett a magas égre s midőn megcsendült a falu kisdéd lélek-harangja, megtörtén fuldokolt:

— Hová lett, háová lett az én büszkeségem?!

III.

Ki gyalázta meg az egész „falamiát“?

— Hogyan is van, Ferke, az a nóta? — kérde tőle hetykén Bokor Pali s kivágott a kocsma kemény asztalára egy ujdonatuj ötös bankót.

— Istállom alássan, sehogy sincs!... — felelé szomorúan az öreg Ferke czi-

gány s ráhajtottá fejét rozszant hegedűjére; ez volt egyedüli hü jószága, meg is ígerte neki, hogy sohasem hagyja el.

Hej! pedig máskor egy pohár borért is elhuzta a világos reggelig mulató legényeknek azokat a lelkesítő és szomorú nótákat; együtt mulatott velük szilaj jó kedvében. Mindig vig volt; ilyen szomorúan még nem látta senki.

Nagy baja lehetett az öreg Ferkének. Most busult életében először... azért is esett neki olyan fájdalmasan!

Már három napja nem volt odahaza. Nem is megy többet Nem akarja a lányát látni... nem akarja annak a porontynak a sirását hallani.

Pedig mennyi reményt kötött ahhoz a lányhoz! Az volt neki egyedüli öröme, határtalan boldogsága. Mikor még a porban játszó, gagyogó lányka volt, már akkor a Jóska primás fiának szánta feleségül... És el is vette volna az...

De most tönkre van már téve; meghiusult minden reménye. Oda az aranyos álom, oda a határtalan boldogság; mikor az a gonosz lány megalázta az „falamiát“.

Nem is tudta Ferke ezt elviselni. — No nem húzod Ferke? — kérde megütődve Bokor Pali.

— Nem!... — mondá ez tompa hangon s fölemelve bozontos fejét, végig jár-

ügyben pedig kijelentette, hogy a le-
számolást a pénzügyi szolgálat szem-
pontjából szükség-snek tartja, — en-
nek költségeit azonban a minimumra
fogja szorítani, mely két kijelentést
a küld. tagok szintén örömmel vették
tudomásul.

Végül gr. Szármay Gyula mi-
niszterelnök a szintén városunk
ország képviselője által hozzá intézett
beszédre, a fölrát átvétele alkalmá-
val élénk megdöbbenésének adott
kifejezést azon nagy terhek hallatára,
melyek a csongrádi adófizetőket
nyomják s kijelentette, hogy ezeket
ismeri és ezért elismeri ennek is
szükségét, hogy e tőren a kormány-
nak tenni kell s ő erre — az ügy
megfelelő áttanulmányozását fönn-
tartva — már most elvileg készsé-
gét fejezi ki. Ezen kijelentés kétsé-
gen kívül fontos elhatározásoknak
képezendi kiinduló pontját s ezért
a küldöttség tagjai a miniszterel-
nöknek köszöneteket nyilvánítottak,
valamint a tiszulati képviselői is
meleg-n megköszönték Hallay Al-
bert min. biztos urnak áldozatkész
tevékenységét, melyet az ügynek
ily mederbe terelése s előmozdítása
által tanusított.

* * *

Ami e fontos ügyben f. hó 10-én
történt, az a fentiekben hűen le-
van írva.

Mit fog hozni a jövő: nem
tudjuk. Azt azonban már most kon-
statálhatjuk, hogy az elfogadott in-

tatá tévedező szemeit a kérdőn, azután
fölkelt, hóna alá csapta a rozzant hegedűt
foszlányos nyirettüjével együtt s kiment
a korcsmából legyenesen a hídra, ahol a
Zala vize halk morajjal ömlik a Balatonba.

Ott megállt . . . kezébe vette még
egyszer a hű jószágot, s a rozzant hegedű
elkezdett kezdett bánatosan szólni sírni,
zokogni. Talán a szegény Ferkének bübá-
natos lelke zokogott ki belőle! A szomorú dal-
lam közepén egyszerre elszakadtak a hurok.
Férke dühében a nid-párkányához vágta,
s az darabokra törve behullott a Bala-
tonba . . .

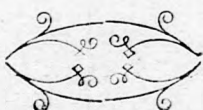
Férke rémulten nézett utána . . .

Beváltotta ígérését. Nem hagyta el a
hű hegedűt.

Ott lenn talán elfeledte, hogy az a
lány meggyaláztta az egész „falamiát!“

* * *

A szép holdvilágos nyári estéken, ha
a langy fuvalmu szellő megrezzenti a be-
réndi füzes alatti nádast, az oly titokszerű,
méla hangot hallat. Azt mondják a halá-
szok, hogy a szép Balaton lakói mulatnak
ott az öreg Ferke cigány szomorú nótái
mellett.

ditvány és ezen tapintatos eljárás
mindenesetre a leghelyesebb volt.

Mert mi történhetik?

Három eshetőség előtt állunk.
Vagy — és ez a legrosszabb eset
— nem érünk ezélt ezen lépéssel
sem, — amde jogaink a jövőre
akkor is sértetlenül fönnmaradnak
s megnyugtat azon tudat, hogy kö-
tlességünket megtettük s jogi te-
kintetben semmivel sem mentünk
alább, mint amit a legutolsóbb
csongrádi indítvány is akart. De
mégis az orsz. képviselőnk által
tett indítvány tapintatosabb s gya-
korlatibb szellemű. Mert ha egyál-
talan lehet a kormányt hozzájárú-
lásra bírni: úgy csakis ezen az
uton lehet. Minden más kísérlet le-
het nagyobb hangu handa-banda,
de végeredményében az, amit a
magyar ködvágásnak vagy szélma-
lom-harcznak nevez.

A másik eset: ha a kormány
előlegként megadja az évi 36.000
frtot. Am akkor rajtunk segítve
van, sőt a kormány e ténye jogi
tekintetben is fontos: lesz, mert
beismerését tartalmazandja az állam
hozzájárulási kötelezettségeinek.

Vagy végre megadja ily beisme-
rés nélkül a kormány az évi ka-
mat és törlesztési összeget állam-
segélyképpen; ám ez annál jobb
lenne, amennyi en beszámítás tár-
gyát nem képezné.

Több eset nincs. Föl nem adtunk
semmit; el nem vezett semmink
és nyerhetünk sokat . . .

Azaz — pardon! mégis elveszett
valami, ezen fontos és tanulságos
akezióban. Elveszett pedig a közön-
ség legutolsó részében is azon —
eddig mesterségesen keltett és fönn-
tartott hír, mintha Csongrádon a
viziügyek okos és észszerű fölfo-
gása, intézése egyetlen embernek ké-
pezné egyedáruságát, kizárólagos
bölcseiségét! . . .

Hejh! pedig nem rég volt az
az idő, midőn ezt a kizárólagos
napkeleti bölcseiséget a „Polgári
kör“-ben annyira iparkodtak véka-
alá rejteni, hogy még a város bi-
rája által indítványozott közös ér-
tekezletet is büszkén visszautasítot-
ták, nehogy az egyedül ülvözítő
vizi tudományból mások; is okul-
janak!

No okultak másból, de úgy,
hogy aztán ebben az eddigi mono-
polium bölcseinek nem lesz gyö-
nyörüségük!

Tanköteleseink.

(K.) Ha mult évi tanköteleseink számát a
jelen évben összeirt tankötelesek számával
összehasonlítjuk, látni fogjuk, hogy az idei
létszám, a mult 1889—90-ik évit jóval fö-
lül mulja. Mert míg a mult 1889—90-ik
évben az összeirt tankötelesek száma a
belterületen összesen 1952 volt, nem szeri-
rint kimutatva: 10.5 fiu s 927 leány;
a külterületen pedig 1087, nem szerint
585 fiu s 505 leány, összesen tehát a bel-
és külterület tanköteleseinek száma 3039;
addig a jelen évben összeirt tanköteleseink
száma a belterületen 2055; ezek között
fiu 1078, leány 987; a külterületen 156,
ebből 612 fiu s 514 leány. Az összes tan-
kötelesek létszáma tehát a jelen 1890—91-ik
évben 3211. Szaporulat e szerint, a mult
évihez viszonyítva — hülyék és elmebeteg-
ségben szenvedők leszámításával — 172.

Igen csalatkoznék azonban, aki azt
hinné, hogy tanköteleseink legalább némi ki-
vétellel mindannyian oktatásban részesülnek.

Most bizony még mindég nagy azok
nak a száma, kik e szerencsét nem élvezik
s kik a legnagyobb tudatlanságban nőnek föl!

Mi ennek az oka? Csongrád város
hatósága, s különösen derék iskolaszékünk
megtette kötelességét. A törvény egész szí-
gorát alkalmazta azon szülőkre, kik gyer-
mekeiket iskolába nem küldötték. S mi
lett az eredmény? Az, hogy csakhamar
annyira megteltek növendékekkel iskoláink
némely osztályai, hogy azok befogadására
már alig voltak képesek

Nagy baj az, hogy Csongrádnak nincs
elegendő iskolája. Így a tanyák között,
hol a tankötelesek száma 1156, van hat
iskolánk. Ebből a létszámból egy iskolára,
hol I. II. III. és IV. osztály együtt van
egy tanító kezelése alatt, esik majd-
nem 100 gyermek. A városban, vagyis a
belterületen, hol a tankötelesek száma 255,
van négy iskolánk 17 tanítóval; tehát egy
tanítóra esik majdnem 120—130 gyermek.

Ezekoöl kifolyólag a leglaikusabb, ke-
vésbé szakértőnek is könnyű belátni azt,
hogy együtt 130—200 növendék eredmé-
nyeseen nem tanítható. Mert ha bár a ta-
nító találhat is utat-módot arra, hogy a
kitűzött tananyagot földolgozza, de nem
rendelkezhetik annyi fizikai idővel, hogy
az előadottakat, vagy jobban mondva taní-
tottakat, ha nem is valamennyitől, de leg-
ább osztályra nagyrésztől számon kérhesse.
Már pedig azt mindenki tudhatja, ki
valaha gyermekekkel foglalkozott, hogy
a gyermek munkásága meglazul, ha kel-
lőképen nem ellenőriztetik, ha munkája
tőle számon nem keretik.

Ha tehát el akarjuk azt érni, hogy
tanköteleseink mindannyian iskolába járja-
nak s kellő oktatásban és nevelésben ré-
szesüljenek, a tanyák között legalább is
még két új iskola s ezzel együtt a város-
ban az „Ujiskola“-nál egy s a központon
szintén egy osztály volna sürgősen föllá-
lítandó.

Hisszük és reméljük, hogy városunk
értelmes képviselő-testülete s különösen
derék iskolaszékünk mindent megtesz ez
ügyért s gondoskodni fog az általános mű-
veltség terjesztésére kiváló fontossággal
bíró népiskolák föllállításáról, mint a me-
lyek arra hivatják, hogy a nemzet nagy
tömegének fiait értelmes s jogaikat éskö-
telességeiket ismerő honpolgárokká ne-
veljék.

UJDONSÁGOK.

Csongrád, május 18.

— Gr. Károlyi Sándor ur ó exciája —
mint biztos forrásból értesültünk, e hó fo-
lyamán körünkbe érkezik, az általa s fen-
költ lelkü hitvese által alapítottai cél.

zott philantrop intézmények ügyében a helyi viszonyok tanulmányozása, s a továbbiak céljából az illető tényezőkkel leendő személyes érintkezés végett.

— Maras vendégei voltak tegnap és tegnapelőtt városunknak. *Zsilinszky* Mihály ur. megyénk főispánja, e hó 16-án érkezett Csongrádra, dr. Csathó Zsigmond m. főjegyző, h. alispán és Albertényi Antal m. főszámvevő urak kíséretében. Pénteken délután ejtette meg az 1886. XXII. t. cz alapján elrendelt hivatalos vizsgálatot a járási főszolgabírósnál, hol a tapasztaltak fölötti teljes elismerésének adott kifejezést. Tegnap délelőtt a városi előjáróság hivatalait vizsgálta meg, s délután Szentesre utazott vissza.

— Szabó Imre kir. közjegyző ur, mint értesülünk, a csongrád-széchenyi ármentesítő és helybiztosító társulat megbízásából, az árvízvédekezés, illetve a társulat védtöltésének kiépítése közben okozott károknak megtérítése céljából, az 1888-ik év augusztus havától, vagyis a társulat megalakításának idejétől kezdendően, az igényelt összes kiszámitási és kártalanítási eljárást már a legközelebbi folyamatba tenni fogja.

— A csongrádi alesperesi kerület nap-sága f. hó 8-án tartotta tavaszi gyűlést Csongrádon. A gyűlésen, melynek célja fontosabb egyházi ügyek megbeszélése volt — a helybeli papságon kívül részt vettek: *Ulár István* dr. alesperes, szentesi plébános; a kerület *Nestora*, a 84 éves agy *Körrey Ferecz*, címzetes kanonok, szegvári plébános, *Eben Mihály* dr. mágoesi, *Korpiás Pál* derekegyházi lelkészek és *Kiss Gábor* szegvári káplán. A hivatalos ügyek elintézése után fölisztelendő *Hegyi Antal* plébános ur vendégszerető asztalánál gyűlt össze a papság és a városi előjáróság képviselői, hol kedélyes beszélgetés között késő délutánig együtt maradtak.

— Az ármentesítő társulat kormányrendelet folytán, a folyók körül lévő gátak oldalfalait és patkát luczernával vették be. A csongrádi köröltés tehát nem sokára drága takarmányt fog termelni.

— Választók névnyerése. Az orsz. gyűlési képviselő választók 1891. évre érvényesül birandó névjegyzékének kiigazítása céljából szükséges előmunkálatok megtétele végett a központi választmány kebeléből az összeíró küldöttségbe *Eder János* elnöke alatt *Herke Ferencz* és *Sóhlya Gyula* választmányi tagok küldettek ki.

— *Zgorok* *Leszle* csendőrség százados, a 2-ik számú ker. csendőrség szárnyparancsnoka, a múlt hét folyamán megsejmelte a helybeli csendőrséget, s a tapasztaltak fölötti megelégedésének adott kifejezést.

— Köztisztaságunkra nem éppen nagy fényt vet azon rondaság, mely a bökényi lejárónál a Sági-féle ház és a granárium közt diszeleg. Évek óta ide hordják a borbélyok szőrszál hasogató művészetük hulladékait, valamint a hentesek, a sertések sörteit; s ezen hulladék az olyan szeles időben minő pl. e hó 8-án is volt, a környéki utcákba szerte hurcoltatik. — Fölvijuk rá rendőrhatalóságunk figyelmét.

— Költségvetés. Csongrád nagyközségnek 1890. évi községi közmunka költségvetésében a bevétel: mint az 1890-ik évben kirótt egész 8109 frt 30 kr., vármegei közmunka váltásdíj felerésze: 4054 frt 65 kr., kiadás: 1. 5 utkaparó részére 434 frt. 2 járdák fentartására 1000 frt. 3. hidak fentartására 300 frt. 4. utcák és álló utak jókarban tartására 2320 frt 65 kr., összesen 4054 frt 65 kr.

— Államsegély. A vallás- és közoktatásügyi miniszter ur az *Ehrlich Laura* k. a szakavatott vezetése alatt álló helybeli

kisdedóvoda részére tavaly Szivák Imre orsz. képviselőnk által kieszközölt 200 frtnyi segélyt — ugyancsak az ő közbenjárására az idén is folyóvá tenni határozta. — Részünkről ennek minden tekintetben örülünk, mert e magánóvoda kitünően van vezetve, közszükségnek felel meg s minthogy a város nyomott anyagi viszonyai egyelőre a közvetlen segélyzést nem engedik meg, — legalább az államsegéllyel véljük lehetőséget e intézmény fennmaradását addig is, míg a közviszonyok változtatásával lehetséges lesz azt konsolidált alapokra fektetni.

— A helybeli kir. járásbíró-ag fogházában az 1890. évi április hónap letartóztatottak száma 20. Ezek közül 17 férfi és 3 nő. Jogérvényesen elítélteit 20; vizsgálati fogságban nem volt senki.

— Statisztika. Csongrád város előjáróságának az 1889. évi őszi és az 1890. évi tavaszi vetés alá használt területéről szerkesztett statisztikai kimutatása szerint a csongrádi határban 434 hold őszi buza, 1685 hold kétszeres (elegybuza), 916 hold őszi rozs, 657 hold őszi árpa, 619 hold őszi repce, 56 hold tavaszi buza, 1239 hold tavaszi árpa, 174 hold zab, 713 hold köles, 1836 hold kukorica, 164 hold magbúkköny, 387 hold borsó, lencse, bab, 141 hold len, 369 hold kender, 489 hold dohány, 529 hold burgonya, 112 hold burgundi cseklő, répa, 25 hold lucerna, lóhere, baltaczim vetés, 945 holdnyi természetes kaszáló és 1275 holdnyi ugarnak maradt földje van.

— Elkeseredett asszony. Egy mezőhegyesi vállalkozó május hó elsején két külön vonattal 98 tót munkást szállított Trencsén megye bielitzi állomásról le az alföldre. Ezek közé tartozott volna *Dvones József* Kalacsóvói napszamos is, aki szintén megváltotta a maga és felesége részére szóló vasuti menetjegyet, s feleségét föl is ültette a vagonba; ő azonban anélkül, hogy eszandékát bárkinek is elárulta volna, szépecskén — otthon maradt. *Dvonesné Róza*, ki utközben azt hitte, hogy férje bizonyosan egy más kocsiában áldozik *Morpheus*nak, csak Mezőhegyesen jutott azon szomorú tapasztalatra, hogy biz a jeles családfő őt alaposan — felültette. A magára hagyott szegény tótasszony úgy szivére vette az esetet, hogy e hó 7-én a Kistelekről Szatmár felé robogó vonat előtt öngyilkos szándékából gyermekeivel együtt a sínekre vetette magát. A közelben lévő pályáorazonban idejekorán kiragadta a biztos halál torkából; s hogy hasonló szándékában megakadályozva legyen, a kisteleki előjáróság intézkedett, hogy földözlet alatt menél előbb a szalmaözevényen maradt *Jozsó* karjaiba kísértessék vissza.

— Quo usque tandem? A „Csongrád“ legutóbbi száma kiváló épületes tónus au tartott, s szerkesztőjének mélyseges tudományosságát hánytorgató üzenetben, polmiát kezd ellenünk azért, mert szemére lobbantottuk, hogy a „Tiszavidék“ 7-ik számából betűszerint hasábszámra kinyirbált eredeti újdonságainkat, mint önálló cikkeket közölte. Utólagosan nyert értesülés szerint e kiollózás akkor történt, midőn szerkesztője távollétében — a jegyzőkönyv gyártó zseniális nagy munkatárs bábasága alatt látott a „Csongrád“ napvilágot. Bennünket, akik lapjaink izolált és éppen nem irigylendő helyzetét alaposan ismerjük, már maga e száraz kijelentés tökéletesen megnyugtató és quasi elégtételünk is lett volna, ha nyomban mellette nem találjuk azt a következetesen üzött és már néhányszor a vágletekig vitt hajszát, mely lapjainkat a kézzel fogható igazságnak is konok tagadására s a papírra vetett szóhoz való következetesség elvén mindannak dehonestálására készíti, amit mi irunk, vagy amit mi helyesnek, jogos-

nak, igazságosnak ismerünk föl. Így esett meg aztán, hogy a „Csongrád“ szerkesztője a humanus „mea culpa“ helyett azon hamis állítással lépett föl ellenünk, hogy ama bizonyos cikkeket a titkos főmunkatárs nem is tölük, de manó tudja mifele más forrásból szerezte volna be. — T. kollégánk eme igazán bosszantó és nem is álmódott föllentésére alázatosan batorkodunk megjegyezni, hogy ha tetszeni fog, majd hat adandó alkalommal az illetékes sajtóbíró-ság véleményét kérjük ki az irodalmi szarkaság kétségtelen beigó-lására. — Az érdemes kolléga, aki az igazságtól épp úgy irtozik, mint ördög a tömjentől, indokolatlan gorombasággal uzrik ezért nekünk, és észszerű védekezés helyett üres göggel saját keadózott hibáit, bűneit erőnek erejével ránk disputálni akarja. Nekünk csak e néhány szavunk van az érdemes kollégához. Bármily hízogó lehetne is egyebként ránk nézve lapjaink azon eljárása, hogy egy hettel előbb közölt újdonságainkat a „Tiszavidékből“ kiollózza és minden megjegyzés nélkül kiadja, mi megis és határozottan bántva és bosszantva érezzük magunkat a „Csongrád“ eme eljárása által. Sertve pedig azért, mert egy oly lapba, melynek utolsó előtti számában is a jóízű botor arczulsapásoként kellemes variációban ily közkeletű „társadalmi és közművelődési“ szölamokat találunk: „Tisztelesség-érvelés, eszeve-zettségek, unalmas-ság, gyalázat, szennye-ség, piszkoltság, vad-ság, gyűlölet, mecskoltság, valgyűlötség, hitvány-ság, vadállat, ocsmíny-ság, botrányosság, haszontalanság, népimi és hazudozás, szüntetés, vakmerőség, tagadás, gyanasítás, vadságság, örültség és — számár stb.“ hát biz azt mi fölötté rostelljük, ha egy ilyen czudar-kodó lapban, egyes közleményeink a mi tud-tunk és akar atunk nélkül s hozzáéppen akkor re rodukáltatnak, midőn a kedve s kolléga vá-logatott ékes szavakbankigyótt-békát kiált re-ánk. S épp ez okból tessék is tu lomásul venni kollégáinknak, hogy mindaddig, amíg mai visszariasztó hangját meg nem változtatja, hálátlan irányával nem szakít, reá nézve minden egyes sorunk fölött ott áll: „az utánnymás tilos!“ — Hogy a „Csongrád“ szerkesztője, mit tart tisztességes és megengedett eljárásnak, az teljesen privát telfogás dolga. Ha pl. ő a kiollózást és annak letagadását a tisztességgel össze-egyeztethetőnek véli, az — lehet az ő nézete — de nem a miénk. Mert annak a routinirt szerkesztőnek, ki lapjában „tisztességet és tárgyilagosságot“ kiabál, s magát oly reugeteg tudósnak tolja föl, nem ártana tudomást vennie arról, hogy már, az ókorban *Martial* mennyire kikelt a plagitatorok ellen; *Luther* 1525-ben az e fajta ollós urakat „*Strassenräuber und Diebe*“ névvel tisztelte meg; eljárásukat *Quistorp* 1770-ben *hamisításnak* bélyegezte sabbán „injuriá“-t látott, aminthogy tényleg nem is más az mint — *lopás!* Egész természetes azonban, hogy a „Csongrád“-nak jellem bíraskodásra szabadalmazott szentjei, s a tisztesség vesző-paripáján ficzaukoló böles urak ilyenekről tudni hallani sem akarnak. — Hát tegyék úgy, amint jónak látják. — Arra azonban ismételen is kérjük az érdemes kollégát, hogy mély tudományát s gorombáskodó bölcességét csak tartsa meg magának, mert mi jóval fölülállunk azon fokon hogy akár tőle ösmerteket, akár hirhedt protektoraitól és munkatársaitól erkölcsöket tanuljunk. — De tán lesz szives végre bajtársunk belátni azt, hogy folytonos személyeskedése és örökös rugdalozása nem igen fizeti ki magát!? Részünkről amint már eddig is bebizonyítottuk, kény-szerhelyzetünkben a „Csongrád“ gyutús puskájának fojtó kénköszagával szemben a modern g lyószórót applikáljuk. másrészt kezdettől fogva azt hirdettük és valljuk ma-

és, hogy az áldatlan harc helytelen, czéltalan és kiálthatatlan. Mimas uton óhajtuk a sikert munkálni, s azért erőiket is jobb ügyek érdekében koncentráljuk. E bálátlan tere, melyre ugyanis csak az önök erőszakoskodása folytán léptünk, igen szívesen elhagyjuk. Am ha önök tovább is e kétes porondon öklelőznek — tartalékunkat mindig szemben találják! Ennyit ajánlunk megzivilülésre.

CSARNOK. UTI EMLÉKEK GÖMÖRBŐL.

II.

A barlang nyílásánál mintegy 30 méter magas sziklafal nyulik föl, egészen függőleges irányban, s oly simán, hogy az ember azt hinné, valami óriás késsel szeltek el ily simára. Kissé meghajolva juthatunk be a barlangba, mely itt a bejáratnál oly benyomást tesz ránk, mintha pinczébe jutottunk volna, s a még kívülről belopódzó világosság mellett neki készülünk a fáradságos utnak.

Vezetőnk tanácsára neki gyütrekeztünk, mert sok helyt sarat kellend gázolnunk; azután egyik kezünkbe a petroleum fáklyát, másikba jó erős botot fogva — (nem tagadom, a magam részéről — *dobogó szívevel*) — neki indultunk a sötétségnek. Anyai bizonyos, hogy furcsa érzés lepi meg az embert, ha rá gondol a feje fölött levő szikla tömegre, a barlang kanyargós utjaira, a félelmes sötétségre, melyet csak pár lépési kerületre osztat el a fáklya fénye — de a kíváncsiság és a vezető biztató szavai győznek — s mi csakhamar a barlangba csergedező „*Akheron patakhoz*“ jutunk s annak valóban „*alvilági*“ vizét megizleljük. Hűs és igen jó ízű víz. De ima az eddig alakatlan szikladarabok helyett már csepegő kő képződmények mutatkoznak: *Palmyra romjai, Mózes oltára, egy függöny, olajos korsó, — bozontos süvegű kozák* — midőn a barlang egyszerre kiszélesedik s beérünk a nagy templomba, melyben meglepő hasonlatosságu oltárt és szobrokat találunk.

Tovább haladva látjuk a *pápa süvegét, a kovács-fujatót, a bécsi sz. István tornyát* s a „*Styx*“ partjához jutunk. Innen utunk a „*purgatorium*“-on át a „*paradicsom*“-ba vezet. Találó elnevezés, mert a *purgatorium* meredek és sikamlós, szűk és girbe-gurba ösvényein kell följutnunk a barlang egyik legérdekesebb pontjához: a *paradicsom kerthez*. Az itt található számtalan alakot fáklyánk gyenge világításánál nem tekinthetjük át, miért is vezetőnk magnézia-huzalt gyújt meg, amelynek vakító fényénél elének tárul a paradicsomkert minden szépsége. Lombos és sugárfák, bokrok, köztük a legsajátságosabb alaku állatok: a *tüttöt fa*, mellette *Ádám és Éva*; *Káin a bunkósbottal*, kistávolságra *Ábel koporsója és sírköve*; továbbá 13 különálló szoboralak: az *aradi 13 vértanú*.

A paradicsomból kijövet a *Styx* folyón át a nádor utcába érünk, s valóságos kertben találjuk magunkat, mert a talaj a legváltozatosabb alaku kővirágokból áll, s mintha valamely nagyon megterhelt kocsi járt volna ott, a keménykőben jó hosszsan látszik a párhuzamosan futó *kerékvágás*. Nevezetes még a barlang e részben a *nádor és Reviczki oszlópa, a sziami ikrek*, de főleg a *mészárszék*, melyben a többféle *hus darabok és oldalszalonnák* közt egy fejével alá felé függő, félig megnyuzott *bárány* és egy óriási *tüdő* köti le leginkább figyelmünket.

Itt végződik a barlangnak régi, vagyis *ó-ága*, mert nem régebben egy újabb ágát fedezték fel, mely még csodálatraméltóbb képződményeket rejt, minte az *ó-ág*. Azonkívül a régi ág tárgyai a sűrű fáklya füsttől erősen be vannak feketítve, míg az új ágba csillogó fehérek a képződmények és sokkal kellemesebb benyomást gyakorolnak a szemlélőre.

Nem említem a számos apróbb érdekességeket, melyek az újágra találhatók, hanem említés nélkül még sem hagyhatók pár *epizódot*, mely velünk a barlang e részében történt. Vezetőnk ugyanis arra kért, hogy oltsuk el a fáklyáinkat s mivel ez mindannyiszor megtörtént, valahányszor valamely nevezetesebb pontot magnézia-világítás mellett akart bemutatni — készségesen engedelmestünk. Ő pedig neki indult egy kanyargós ösvényen a hegynék. Eleinte csak hallottuk nehéz csizmáinak csattogását a kemény kővön — azután mindig meszebről és gyengébben hallatszott lépéseinek zaja, csupán az ide-oda hémolygó fáklyafény árulta el a hollétét, végre az is eltűnt s mi szuroksötétben maradtunk.

Néhány percz tellett el — semmi nesz, semmi fény. Kezdjük magunkat kényelmetlenül érezni. „Csak tán nem szökött el vezetőnk?“ kockáztattam meg a kérdést. „Azt nem cselekedte“ válaszolt barátom, — mert nagyon megbízható ember: hanem Isten örizzen ha megsusztott és lezuhant volna, mert mi segítségére se mehetnénk. Egy az, hogy az utat nem ismerjük, amelyet ő követett; de ha ismernék se indulhatnánk el, miután fáklyáinkat eloltottuk, gyufánk pedig nincs. Emlékszel, hogy az imént is ő adott gyufát, mikor szivarra gyújtott. Szépen vagyunk! Kinos várakozás közt telik el újabb pár percz, midőn hatalmas ho-hó! kiáltás hallatszik s nyomban utána megjelen az *Olympus* hegy tetején vezetőnk, vakító fényű magnézia-huzalt tartva kezében, s így ábrázolva a felkelő napot, melynek világánál bámulattal szemléljük *Olympus* és környékének csudáit. Ez ugyan ránk ijesztett — gondoltam magamban, de a pompás látvány bőven megérte.

Viator.

KÖZGAZDASÁG.

A triesti általános biztosító társaság (Assicurazione Generali) f. é. hó 29-én Triestben tartott 58-ik közgyűlésén betérjettette az 1890. évi mérlegét.

A közgyűlésnek tett jelentéséből értesülünk az életbiztosítási ágban a díjtartalék 2043,993 frt 42 krral szaporodott és 1889. december 31-dikén 26.634,162 frt 01 krra emelkedett, míg az 1889-be utjónan kötött biztosítások összege 16.225,817 frt 85 krra rugott, miáltal az 1889. december 31-dikén érvényben levő biztosítások tőke összege 115.904,648 frt 39 krra fölszaporodott.

Az elemi biztosítási ágazatokban a díjtartalék 2.194,541 frt 21 krt tesz ki, míg az 1889. december 31-dikén a jövő évekre érvényben maradó díjkötelezvények összege 23.544,053 frt 22 krra rug.

Az értékpapírok árfolyam ingadozásainak fedezésére szolgáló tartalékalap 253,855 frt 74 krral szaporodott és 1889. december 31-dikén 1.190,453 frt 60 krra emelkedett, noha a kisorolandó értékpapírok csakis névértékükkel lettek a mérlegbe fölvéve.

A tökesített nyereségtartalék elérte az alapszabályszerinti magasságot 2.625,000 frttal, míg az ingatlanok tartalékalapja 1.289,480 frt 92 krra emelkedett.

Az 1889-ben kifizetett károkösszege: 10.114,545 frt 47 kr. A társaság alapítása óta egész 1889. december 31-ig 227.371,940 frt 22 krnyi tekintélyes összeget fizetett ki károk fejében. Ezen összegből 139.041 káreset 42.396,621 frt 32 krnyi kártérítéssel hazánkra esik.

Az összes biztosítási alapok 2.388,389 frt 32 krról 40.758,238 frt 42 krra emeltettek és a legjobb értékekben vannak elhelyezve. Tiszta nyereség fejében 653,438 frt 48 kr. lón kimutatva, míből minden egyes részvényre 100 arany forintnyi = 265 franknyi jutalek esik.

Mint ismeretes, az Assicurazione Generali életbiztosított feleinek érdekében már évek előtt elhatározta és alapszabályainak 43. §-a értelmében keresztül is vitte, hogy az életbiztosítási ág díjtartaléka a B) mérleg szerint egészen külön kezeltek és külön számoltatik el, és hogy az alaptőke és a nyereségtartalékok felét kizárólagosan az életbiztosítási tározója érdekében még egy igen nevezetes és fontos lépést tett előre, amennyiben kijelentette,

hogy az életbiztosítási ág különös érlelkében a jégbiztosítást üzletköréből kizárja és azt mint a bal eset ellen való biztosításnál tette egy külön e célszolgáló intézetének átengedi.

Ez által a triesti általános biztosító társaság üzletfelei még is azon helyzetben vannak, hogy összes biztosításait a nevezett intézet ügynökei által helyezhetik el jól és megbízhatóan, mert a mint a baleset ellen való biztosításokat az „Első általános baleset ellen biztosító társaság“ által intéztet el, ép úgy utalja a jégbiztosításokat a szintén általa támogatott „Magyar jég- és viszontbiztosító részvény-társasághoz“ elintézés végett. Minthogy mint ismeretes, ezen két intézet mindegyike egy-egy teljesen befizetett millióra rugó alaptőke és az Assicurazione Generali jól kipróbált ügynöki hálózata felett rendelkezik és azonkívül az anyafintézet szolid elvei szerint kormányoztatik, nevezett két társaság is azon kellemos helyzetben van, hogy biztosítási ágaikban a legmesszebbre terjedő biztosítástokat képesek nyújtani.

— A fergees alma. Általában tapasztaljuk, hogy mily roppant károkat okoznak gyümölcsökben a férgek. Leggyakrabban ki van téve a fergesedésnek az alma; hogy ez ellen védekezhessünk, szükséges ismerni ezen fereg keletkezését. Az alma fereg nem más, mint hernyó, még pedig az ugynevezett almalevelű sodró pilló (*Carpentaria pomaria*) hernyója. Ezen pilló igen apró; mellső szárnyai hamu szárnék, sötétfekete hullámos vonalakkal és szélén fekete paizs folttal, s abban aranyveres vonalakkal. Hátsó szárnyai barnás szárnék, világos széllet. Ezen lepke hernyója befészkel magát az almába és a körtebe, s ezeknek magvait megesszi. Így keletkezik a pondros gyümölcs. A lepke május végén vagy június elején jelenik meg és petéit az almák és körték kocányaira (száraitra) rakja. Ezután pár nap múlva kikelnek az apró hernyók, s mindjárt befurják magukat a gyümölcsbe, hol — miután az egyik gyümölcs magvát megették a gyümölcs másik oldalán kibujnak, s a szomszéd gyümölcsbe fészkelik be magukat. Olykor a hernyók eléri teljes nagyságukat; a gyümölcsöt elhagyják és a fakéreg repedéseiben bábozzák be magukat. Megtörténik azonban az is, hogy a gyümölcs még megérés előtt a földre hull ilyenkor azután a hernyó kibúvik és a földön a lehullott levelek közt bábozza be magát. A tolet, mint bab alussza át, s csakis tavaszszal fejlődik ki belőle a pillé. Nem elég tehát csupán a fák derekait tisztán tartanunk, hanem a fáról lehullott leveleket is el kell távolítani, tehát a fák alját tisztán kell tartanunk, mert többnyire innen jó elő ezen kártékony lepke.

Felelős szerkesztő: Éder János.

Társ szerkesztő: Tary István.

Kiadótulajdonosok: A szerkesztők.

253/890. tk. sz.

Árverési hirdetményi kivonat.

A csongrádi kir. járásbírószág mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy a csongrádi városi árveréskönyv mint végrehajtónak, néhai Bódi Mihály örökösei végrehajtást szenvedő elleni 304 frt 84¹/₂ kr. tőkekövetelés és minden járuléka iránti végrehajtási ügyében a csongrádi kir. járásbírószág területén lévő Csongrád város határában fekvő, a csongrádi 1071. sz. jtkben foglalt 7101 hrszámú 812 nsz.-öl térü öreg szőlőre az árverést 350 frtban ezenel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a tenneb megjelölt ingatlan az 1890. évi május hó 23-ik napján délelőtti 9 órakora csongrádi kir. jbróság-nál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fog.

Kelt Csongrádon 1890. évi február hó 17 napján.

A csongrádi kir. jbróság mint telekkönyvi hatóság.

Sz. J. Kir.,
kir. jbró.

ASSICURAZIONI GENERALI 1889. ÉVI MÉRLEGE.

KIADÁS.

BEVÉTEL.

Nyereség- és veszteség-számla az A mérleghez [1889.]

Main financial statement table with columns for 'A tétel neve', 'Üzlet Vagyon', 'Bevételek', 'A tétel neve', and 'Kiadások'. It lists various insurance-related items and their financial values.

Nyereség- és veszteség-számla az A mérleghez. — Életbiztosítási osztály. [1889.]

Sub-statement for 'Életbiztosítási osztály' with columns for 'A tétel neve', 'Üzlet Vagyon', 'Bevételek', 'A tétel neve', and 'Kiadások'. It details life insurance operations.

VAGYON

Az ASSICURAZIONI GENERALI vagyonállása 1889. december 31-én.

TEHER

Balance sheet table with columns for 'A tétel neve', 'A', 'B', 'Összesen', 'A tétel neve', 'A', 'B', 'Összesen'. It details the company's assets and liabilities as of December 31, 1889.

A ca. klt. azab. Assicurazioni Generali központi igazgatósága Triestben: Dr. Bazzoni Richard, Besso M., Báro Bruck Otto, Dr. Calabi R., Dr. Maurogonato E., Báro Horgurpo József, Segré V. A vezértitkár: Besso József.

Magyarországi vezérigynökség, Budapestben: az intézet saját házában Dorottya-utca 10. sz.

Bővebb zárszámadási jelentések az alanti ügynökségnél kaphatók, ugyanitt fölvilágosítások a legnagyobb készséggel adnak és biztosítási ajánlatok a tűz-, jég-, élet- és szállítványbiztosítási ágazatokban a legsolidabb feltételek és legolcsóbb díjak mellett eszközöltenek.

A csongrádi ügynökség Rosenberg Ede.

Csongrád, 1890. Nyomatott Szilber J.-né könyvnyomdájában.